

Kræfter og ser roligt til, at de faa Lov til at øve et sandt Hærværk overfor Børnene og den opvoksende Slægt.

Jeg talte i Gaar om den Forraaelse, der finder Sted ved, at store Skarer af Ungdommen lokkes ud til Travvæddeløb — her for Resten mere for at spille deres Penge op end for umiddelbart at forlyste sig —, men den Sag, jeg her omtaler, er en ikke mindre Fare, og jeg vil som Arbejderrepræsentant give mit Besyv med i Laget og henstille, at der fra Justitsministerens Side bliver ført Kontrol med, at de, som faa Bevilling til Biografteatre, selv drive dem, og jeg vil henstille, at man maaske kom ind paa at føre hele Biografteaterforevisningen ind i et andet Leje, i et fastere, maaske mere konsolideret, offentligt Leje, saa at Stat og Kommune ikke blot fik Indseende dermed, men benyttede dette udmærkede folkeopdragende Middel til virkelig at være et Supplement til vor Skole. Vi ere allerede f. Eks. ved Støtte til Det kgl. Teater inde paa at tilkøbe, at Staten har Forpligtelse til at yde Bidrag til Spredning af god Kunst i Befolkningen. Det er ganske vist kun en ringe Del af Befolkningen, der faar Adgang til denne gode Kunst, men her have vi i de levende Billeder, hvis Udvikling vi ikke ere i Stand til at overse, et Middel, som baade kan blive folkefordærvende og ødelæggende for Ungdommen, men ogsaa kan anvendes i modsat Retning og vil kunne blive et meget vigtigt Middel til Spredning af Kultur og sund Moral. Derfor retter jeg, som sagt, denne Henstilling til den højtærede Justitsminister. Jeg ved meget vel, at han ikke er i Stand til at ændre noget ved dette Forhold, men maaske dog de Betragtninger, jeg her har fremsat, og som kunde have været fremsatte af et hvilket som helst andet Medlem, kunne bidrage til, at dette Spørgsmaal bliver omfattet med lidt mere Interesse, end man i Regelen ofrer de spredte Notitser, man finder rundt omkring i Bladene.

Jeg vil, inden jeg omtaler de Forhold, som jeg i Gaar bebudede at ville drage frem, nemlig nogle Forhold vedrørende vor Sømandsstand, tillade mig at rette en Henstilling til den højtærede Konseilspræsident, om han ikke, naar der næste Gang fra Regeringens Side skal vælges et Medlem til Store nordiske Telegrafsekselskabs Direktion, vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at den, der bliver valgt, har Forstaaelse af og Interesse for de økonomiske Kaar, under hvilke de Folk virke, som ere spredte ude omkring i Udlandet

og staa i det nævnte Selskabs Tjeneste. Det er megen udmærket Intelligens. Ofte ere de Folk, der ere knyttede til Store Nordiske som Telegrafister, Folk, som ere komne fra den bedre stillede Del af Arbejderklassen, Folk, som ere komne nogenlunde op i økonomisk Henseende, og som gerne ville se deres Børn vel farne og indtagende en, lad mig sige bedre social Stilling end den, de selv have indtaget. De ofre derfor ofte meget paa deres Børn, og den, der skal opnaa en Stilling i Store Nordiske som Telegrafist, skal baade have gode Sprog- og andre Kundskaber, og det betyder derfor et virkeligt Tab for Landet, at megen Intelligens saaledes kommer til at virke i andre Lande og i et Leje, hvor de ikke faa Anledning til at lægge Initiativ for Dagen. Vi ere imidlertid interesserede i, at Staten, naar den har Indflydelse paa disse Forhold, fordrer, at dette meget rige Selskab, der giver overvældende Dividender til sine Aktionærer, lønner sine Funktionærer paa en saadan Maade, at de i de Lande, hvor de virke, kunne leve menneskeligt. Og her er det, jeg paastaar, at dette rige Selskab ikke kan forsvare de Lønninger, som bydes deres Telegrafister, og at den Behandlingsmaade, der bydes disse, er af en saadan Art, at andre private Arbejdsgivere herhjemme ikke turde vove at byde noget saadant. Naar Store Nordiske tør vove det, er det kun af den Grund, at disse Folk kun i uegentlig Forstand kunne organisere sig. Det er meget vanskeligt for dem at gøre det.

Jeg skal nævne et Eksempel paa, hvor rigoristisk dette Selskab kan optræde overfor sine veltjente Folk. En Telegrafist, der i mange Aar har været ansat i Store Nordiskes Tjeneste, og som ergift og har Børn paa det Sted, hvor han virker i Udlandet, faar 3 Dage, før han skal dirigeres til Kina, telegrafisk Meddelelse om, at han i Løbet af 3 Dage skal forflyttes, men Stedet, hvortil han skal forflyttes, bliver først meddelt ham den Dag, han skal afrejse. Paa den Dag, da han skal flytte, skal han saa først træffe Foranstaltninger til sin Hustru, sine Børns og sine Ejendes Flytning til det fremmede Land, og til denne Flytning til det fremmede Land, som ligger langt borte, faar han en Godtgørelse af 300 Kr. i alt. For disse 300 Kr. skal han skaffe sig selv, sin Hustru og sine Børn og sine Ejendele over til det fremmede Land. Saa faar han se at klare sig saa godt, han kan, med denne Sum. Det er en almindelig Opfattelse herhjemme, at den Mand, der kommer i